

ROMÁN O DOHODNUTOM MANŽELSTVE

UKRADNUTÝ BOZK

L. J. SHENOVÁ

TATRAN

UKRADNUTÝ BOZK

L. J. SHENOVÁ

TATRAN

Z anglického originálu L. J. Shen: THE KISS THIEF,
ktorý vyšiel ako Independently published,
USA, 2019,

preložila Natália Rondzíková.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2019 ako 5213. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval AldoDesign, Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Valéria Šinkovičová

Jazykové redaktorky Eva Mládeková, Martina Pinková

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačili Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

The moral rights of the author have been asserted.

All rights reserved.

Copyright © 2019. THE KISS THIEF by L. J. Shen

Translation © Natália Rondzíková 2019

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2019

ISBN 978-80-222-1015-7

„Je udivujúce, aká dokonalá býva ilúzia, že krása je dobro.“

Lev Nikolajevič Tolstoj: *Kreutzerova sonáta*
(prel. Ružena Dvořáková-Žiaranová, 1967)

Venujem Brittany Danielle Christine a Jackie Czechovej-Martinovej
a všetkým silným ženám okolo nás.

Kiež sa nimi staneme aj my, kiež silné ženy vychováme
a budeme ich podporovať.

PUSTITE SI K ČÍTANIU

Lana Del Rey — Young and Beautiful

Hozier — Take Me to Church

Halsey — Young God

Public Enemy — Can't Truss it

Amy Winehouse — Back to Black

Sinead O'Connor — Nothing Compares 2 U

Tears for Fears — Everybody Wants to Rule the World

Dropkick Murphys — I'm Shipping Up to Boston

Prvý bozk by mal byť vraj z lásky.

Ten môj mi ukradol diabol v maškarnej maske pod tmavou chicagskou oblohou.

Svadobné sľuby sú vraj posvätné.

Tie naše sme porušili ešte v kostole.

Srdce ženy vraj bije pre jedného muža.

To moje zlomené krvácalo pre dvoch rivalov, ktorí oň bojovali až do trpkého konca.

Sľúbili ma Angelovi Bandinimu, dedičovi jednej z najvplyvnejších rodín v chicagskej mafii.

Vzal si ma však senátor Wolfe Keaton ako výkupné za otcove hriechy.

Veľké ľúbostné príbehy sa vraj končia šťastne.

Ja, Francesca Rossiová, som ten svoj škrkala a prepisovala až do poslednej kapitoly.

Jeden bozk.

Dvaja muži.

Tri životy.

Osudovo prepletené.

A niekde medzi týmito dvoma mužmi som sa snažila nájsť svojho osudového.

PROLÓG

Volám sa Francesca Rossiová a celé moje nešťastie spočíva v tom, že môj osud je zamknutý v obyčajnej starej drevenej truhličke. Oznamovali mi to asi v šiestich rokoch a odvtedy mi bolo jasné, že čokoľvek na mňa čaká v truhličke, ma buď zachráni, alebo zničí. Vyjsť v ústrety osudu som sa rozhodla včera na svitaní, len čo slnko vyšlo na obzor.

Mama predou mnou skrývala kľúč.

Otec zasa skrýval truhličku.

Keď je však vaším jediným poslaním vysedávať celé dni doma a chorobne sa o seba starať, aby ste naplnili nesplniteľné očakávania svojich rodičov, ostane vám času na rozdávanie.

„Nehýb sa, Francesca, lebo ťa pichnem,“ zahundrala Veronica, ktorá sa práve nado mnou skláňala s ihlou v ruke.

Kým mi mamina krajčírka obliekala šaty, akoby som bola nesvojprávna, v duchu som si vari po stýkrát prehrávala slová na žltom papieriku. Vryli sa mi do zákutí pamäti, kam som mala prístup len ja a nikto iný.

Bola som celá bez seba. Lístoček mi rozprúdil krv v žilách ako dze-zová skladba. Pozerala som sa na seba do zrkadla a v očiach sa mi zračilo odhodlanie. Poskladala som papierik roztrasenými prstami a zastrčila si ho do výstrihu čipkového korzetu.

Od vytrženia som nemohla obstať a opäť som sa začala nervózne prechádzať po izbe. Mama so svojou kaderničkou a krajčírkou v jednej osobe ma museli okrikovať a naháňať po šatni ako v nejakej komédii.

Som Chaplin v *Modernej dobe*. Len si ma skúste chytiť.

Veronica mi pevne zatiahla korzet, čím ma pritiahla späť k zrkadlu ako na obojku.

„Au, to bolí.“ Mykla som sa.

„Hovorím ti, stoj rovno!“

Služobníctvo mojich rodičov ma obskakovalo ako výstavného, dobre vycvičeného pudlíka, no v tej chvíli mi to bolo srdečne jedno. Dnes večer pobozkám Angela Bandiniho alebo, presnejšie, dovolím mu, aby ma pobozkal.

Odkedy som sa pred rokom vrátila z internátnej školy vo Švajčiarsku, kam ma poslali rodičia, večer čo večer som si predstavovala, aké by bolo bozkávať Angela. Keď som dovŕšila devätnásty rok, Arthur a Sofia Rossiovci ma uviedli do spoločnosti chicagskeho syndikátu, ktorý sme medzi sebou nevolali inak ako Rodina. Dovolili mi vybrať si svojho nastávajúceho spomedzi stoviek mladíkov taliansko-amerického pôvodu, členov chicagskej mafie. Dnešný večer mal spustiť sériu spoločenských podujatí a návštev, na ktorých som mala nájsť toho pravého. Ja som však už vtedy vedela, koho si vezmem.

Papa a mama mi oznámili, že na výšku nepôjdem. Namiesto toho som sa musela pustiť do hľadania ideálneho manžela, keďže ako jedináčik som mala zdediť všetky obchody Rossiovcov. Stále som snívala, že budem prvá žena s titulom v našej rodine, ale rodičom by som sa nevzoprela ani vo sne. Naša domáca Clara vravievala: „Pre manžela sa netráp, Frankie. Stačí, ak uspokojíš rodičov.“

Mala pravdu. Narodila som sa do zlatej klietky – obrovskej, no zamknutej. Útek znamenal istú smrť. Necítila som sa dobre v role väzňa, ale dva metre pod zemou by mi nebolo o nič lepšie. Neodvážila som sa ani len vyzrieť spoza mreží svojej klietky, aby som zistila, ako vyzerá svet tam vonku.

Môj otec Arthur Rossi bol hlavou chicagskeho syndikátu.

Obávané postavenie akoby nemalo vplyv na otcov postoj ku mne. Zapletal mi vlasy, učil ma hrať na klavíri a raz dokonca prelieval krokodílie slzy, keď som v Londýne hrala na koncerte pred tisíckami divákov.

Angelo bol, ako ste sa iste dovtípili, v očiach mojich rodičov dokonalý nápadník. Príťažlivý, dobre zabezpečený mladý muž. Jeho rodina vlastnila každú druhú budovu v univerzitnom mestečku a väčšinu z nich využíval aj môj otec na ilegálne kšefty.

Angela poznám od narodenia. Spolu sme vyrastali a dospievali – pomaly, no zároveň tak rýchlo, ako vykvitne kvet. Naše rodiny trávili v lete spoločné luxusné dovolenky. S Angelom sme sa vídali pod dohľadom príbuzných, zasvätených – oficiálne uznaných členov mafie – a ochrankárov.

Angelo mal štyroch súrodencov, dva psy a úsmev, pri ktorom by sa vám v dlani roztopila talianska zmrzlina. Jeho otec vlastnil účtovnícku firmu, ktorá spolupracovala s mojou rodinou a každý rok sme spolu dovolenkovali v sicílskych Syrakúzach.

Za tie roky som sledovala, ako Angelove jemné blond kučery tmavnú a postupne miznú v dospeláckom krátkom strihu. Zo žiarivých konvalinkovo modrých očí sa vytrácala detská hravosť a boli čoraz záduďčivejšie, zocelené všetkým, čo mu otec ukázal a čo ho naučil. Hlas mu postupne zhrubol a získal výrazný taliansky prízvuk. Z útleho chlapca vyrástol urastený, svalnatý a sebavedomý mladý muž. Zrazu bol akýsi tajomný a zdržanlivý. Rozprával málo, no keď prehovoril, pri jeho slovách som sa doslova roztápala.

Láska je tragická. Nečudo, že zaľúbeným prináša smútok.

Žiaľ, nebola som jediná, ktorá sa roztápala pod Angelovým vážnym pohľadom.

Pri predstave, že Angelo sa bude v Chicagu stretávať a bozkávať s inými dievčatami, kým ja sa budem musieť vrátiť do dievčenskej katolíckej školy, mi bolo nanič. Ku mne sa však stále správval ako k tej pravej. Vpletal mi kvety do vlasov, dovolil mi napiť sa z jeho vína, keď sa nikto nepozeral, a jeho oči sa smiali zakaždým, keď som mu o niečom rozprávala. Ak si ma jeho mladší bratia doberali, vyhrešil ich a vyťahal za uši. Každé leto sa so mnou na okamih vykradol, a len čo sme osameli, pobožkal ma na špičku nosa.

„Francesca Rossiová, každým rokom si krajšia.“

„To hovoríš každé leto.“

„A nikdy neklamem. Nezvyknem plytvať slovami.“

„Tak mi povedz niečo vážne.“

„Si moja bohyňa a jedného dňa si ťa vezmem.“

Lipla som na každej spomienke na leto s Angelom. Všetky som si ukladala do skrytých zákutí mysle, kde z nich vďaka mojej fantázii vyrástli ešte rozprávkovejšie predstavy.

Pamätám sa, ako som každé leto čakala so zatajeným dychom, kedy

sa ku mne Angelo vkradne. Niekedy vložil do mojej izby, inokedy ma zachytil v obchode, kam som chodievala nakupovať, alebo ma prekvapil, keď som si pod stromom čítala knihu. S pribúdajúcimi rokmi, keď sme vstúpili do puberty, snažil sa čoraz väčšími preťahovať naše spoločné ukradnuté chvíľky. Pobavene ma sledoval, keď som sa neúspešne snažila správať ako chalan a pritom som vyzerala ako vzorový príklad baby.

Veronica zaborila hrubé prsty do mojej slonovinovo bielej pokožky. Upravovala mi korzet a sťahovala ho v páse. Žltý papierik som si pre istotu zastrčila ešte hlbšie do podprsienky.

„Mať tak znova postavu ako v devätnástich!“ vykrikla teatrálne. Hodvábna krémová šnurovačka bola na prasknutie a ja som horko-ťažko lapala dych. Len najvyššia vrstva talianskej mafie mala dodnes vlastných vizážistov a služobníctvo, ktoré ich pripravovalo na spoločenské podujatia. Rodičia si žili ako Windsorovci. „Spomínaš si, Alma?“

Kaderníčka si odfrkla, dokončila mi vlnitý uzol a pripla nabok spinokou ofinu. „Zlato, prestaň sa naparovať. V devätnástich si bola krásna ako obrázok, ale Francesca je hotová Michelangelova freska. Francesca hrá inú ligu. Čoby ligu, inú hru.“

Začervenala som sa. Nemohla som si nevšimnúť, že ostatným sa páčim. Ľudská krása mi však pripadala svojím spôsobom ponížujúca, ako silná, no pominuteľná zbraň. Ako nádherne zabalený darček, s ktorým sa jedného dňa budem musieť rozlúčiť. Nechcela som ten dar otvoriť ani sa kochať v jeho výhodách. O to ťažšie by mi totiž bolo, keď oň raz prídem.

Jediný, komu som sa dnes večer na maškarnou plese v Inštitúte umenia v Chicagu chcela páčiť, bol Angelo. Témou galavečera boli bohovia a bohyne gréckej a rímskej mytológie. Bolo mi jasné, že väčšina žien bude preoblečená za Afroditu a Venušu. Tie originálnejšie sa ukážu nanajvýš ako Héry a Rhey. Mňa však ostatné ženy nezaujímali. Obľiekla som sa za bohyňu pomsty Nemezis. Angelo ma aj predtým volal bohyňa a dnes som si chcela svoju prezývku zaslúžiť tým, že sa prelečím za najmocnejšiu z bohýň.

Niekomu by azda sobáš v devätnástke pripadal v dvadsiatom prvom storočí scestný, no členovia chicagskeho syndikátu Rodiny museli rešpektovať tradície zo začiatku devätnásteho storočia.

„Čo je na tom lístočku?“ Veronica mi pomohla do šiat a pripla mi na chrbát čierne zamatové krídla. Mala som na sebe bledomodrú róbu bez ramienok s rozprávkovými orgovánovo fialovými hrebenatkami. Tyl sa ťahal asi pol metra za mnou a ovieval slúžke chodidlá ako morský príboj. „Myslím ten, čo si si skryla do výstrihu.“ Zachichotala sa a pripla mi zlaté náušnice v tvare krídiel.

„Týmto papierikom,“ teatrálne som sa usmiala na Veronicin obraz v zrkadle a dlaňou som si zakryla hrud' na mieste, kde spočíval, „sa začína môj nový život.“

PRVÁ KAPITOLA

Francesca

Nevedel som, že Venuša mala krídla.“

Angelo mi pobožkal ruku pri vstupe do chicagskeho In-
„štitútu umenia. Na chvíľku ma premklo detinské sklamanie
a rozbúšilo sa mi srdce, no hneď som sa vzchopila, veď si ma len do-
beral. Okrem toho, smoking mu natoľko pristal, že dnes večer by som
mu odpustila akýkoľvek prešlap, azda okrem chladnokrvnej vraždy.

Na rozdiel od žien mali chlapi oblečené smokingy a na tvári škrabošky.
Angelo prišiel v zlatej benátskej maske s ornamentmi, čo mu zakrývala
skoro celú tvár. Naši rodičia si vymieňali zdvorilostné frázy, zatiaľ čo my
sme stáli oproti sebe a hltali pohľadom každú pehu, každý pór na pokož-
ke toho druhého. Nevysvetlila som mu, prečo som prišla ako Nemezis.
Na rozhovory o gréckej mytológii budeme mať ešte kopolu času, vlastne
celý život. Myslela som na jediné – či sa nám aj toto leto aspoň na chvíľku
podarí niekam sa vykradnúť. Keď ma však dnes opäť pobožká na špičku
nosa, uprene sa mu zahľadím do očí, naše pery sa stretnú a osudy spoja.

Som Amor, ktorý mieri svojím šípom na Angelovo srdce.

„Si ešte krajšia ako naposledy.“ Angelo si odhrnul sako na mieste,
kde mal srdce. Predstieral, že sa vzdáva. Všetci v našom okolí odrazu
stíchli a naši otcovia si vymenili sprisahanecké pohľady.

Dve vplyvné, bohaté, taliansko-americké rodiny so silnými väzbami.
Aj sám don Vito Corleone by na nás bol hrdý.

„Veď sme sa videli pred týždňom na Gianninej svadbe.“ Angelo mi
uprene hľadel do očí a ja som premáhala nutkanie obliznúť si pery.

„Svadby ti pristanú, ale byť mojou by ti pristalo ešte viac,“ prehodil nenútene a mne sa preradilo srdce do päťky a búšilo ostošesť. Potom sa obrátil na otca: „Pán Rossi, smiem odprevadiť vašu dcéru k stolu?“

Otec ma zozadu chytil za rameno. Jeho prítomnosť som vnímala len letmo, keďže som sa práve vznášala v euforickej bubline. „Maj ruky tak, aby som na ne videl.“

„Spoloční sa, pane.“

Angelo ma chytil za ruku a jeden z desiatok čašníkov nás odprevadil k stolu so zlatým obrusom a luxusným čiernym porcelánom. Angelo sa ku mne naklonil a pošepol mi do ucha: „Ale len dovtedy, kým nebudeš oficiálne moja.“

Rossiovci a Bandiniovci sedeli ďaleko od seba, čo ma nepotešilo, ale ani neprekvapilo. Otec musel mať na každom večierku najlepšie miesto, za čo bol ochotný zaplatiť aj posledný cent. Oproti mne sedel guvernér štátu Illinois Preston Bishop so svojou ženou, ktorá bola práve zahĺbená do vínnej karty. Vedľa nich sedel muž, ktorého som nepoznala. Mal jednoduchú čiernu škrabošku a smoking, súdiac podľa kvalitnej látky a dokonalého strihu, musel stáť celý majetok. Sedel vedľa roztatárenej blondíny v bielej francúzskej tylovej róbe košielkového strihu. Ďalšia z desiatok Venúš, ktoré boli takmer na nerozoznanie.

Muž, unudený na smrť, krúžil pohárom s whisky a vôbec si nevšímal krásavicu, s ktorou prišiel. Zakaždým, keď sa k nemu naklonila a chcela niečo povedať, otočil sa jej chrbtom a začal sa hrať s mobilom, a keď ho omrzelo aj ten, tupo civel na stenu za mnou.

Zrazu mi prišlo krásy ľúto. Zaslúžila si lepšieho. Chlapa, ktorý by nepôsobil tak chladno a zlovestne a z ktorého by vám nenaskočili zimomriavky už pri letmom pohľade naňho.

V jeho prítomnosti by sa zmrzlina neroztopila ani za týždeň.

„Zdá sa, že sa k sebe s Angelom máte,“ poznamenal papa len tak mimochodom, nespúšťajúc pohľad z mojich laktov opretých o stôl. Ihneď som ich stiahla a zdvorilo sa usmiala.

„Je milý.“ Chcela som povedať ‚mega zlatý‘, ale otec z duše nenávidel slang.

„Ako stvorený pre teba,“ odsekol. „Pýtal sa ma, či si s tebou môže budúci týždeň vyjsť. Súhlasil som. Prirodzene, pod dozorom Maria.“

Ako inak. Mario bol jeden z desiatok otcových svalovcov. Fyzicky aj mentálne pripomínal tehlu. Podľa všetkého sa nám dnes večer

s Angelom nepodarí vyklízuť spod otcovho drobnohľadu. Všimol si totiž, že medzi mnou a Angelom preskočila iskra. Papa nás síce podporoval, no zároveň chcel, aby všetko prebehlo, ako sa patrí. Väčšina mojich rovesníkov by také správanie považovala za spiatočnícke alebo dokonca barbarské. Nie som hlúpa a dobre som si uvedomovala, že si pod sebou pílim konár, keď nebojujem za svoje právo na vzdelanie a primerané zamestnanie. Vedela som tiež, že ženícha by som si mala vybrať sama.

Zároveň mi však bolo jasné, že hlavou múr neprebijem. S otcom by som sa hádala zbytočne. Keby som sa aj chcela osamostatniť, musela by som sa odtrhnúť od rodiny, a tá tvorila celý môj svet.

Moderná chicagska mafia sa značne líšila od tej na filmovom plátne. Žiadne tmavé zapadnuté uličky, úlisní závisláci ani krvavé potýčky so zákonom. Dnešná mafia žila z prania špinavých peňazí, akvizície majetku a recyklačného priemyslu. Otec neskrývane donášal polícii, kšeftoval s vrcholovými politikmi, ba dokonca pomáhal FBI odhaliť najsledovanejších podozrivých.

To bol aj jeden z motívov dnešného podujatia. Papa prisľúbil, že daruje slušný balík peňazí charitatívnej nadácii, ktorá pomáha deťom zo sociálne slabších rodín dosiahnuť vysokoškolské vzdelanie.

Áno, viem, irónia osudu ako vyšitá.

Odpila som si zo šampanského a pozrela na druhý koniec stola, kde sa práve Angelo rozprával s Emily, dcérou boháča, ktorý vlastnil najväčší bejzbalový štadión v Illinois. Angelo jej akurát vysvetľoval, že si plánuje spraviť magistra na Severozápadnej univerzite v Illinois a popritom začne pracovať v otcovej účtovníckej firme. V skutočnosti sa mal pustiť do prania špinavých peňazí môjho otca a slúžiť Rodine do konca svojho života. Začala som sa strácať v ich rozhovore, keď sa ku mne zrazu otočil guvernér Bishop.

„A čo plánujete vy, slečna Rossiová? Chystáte sa tiež na výšku?“

Okrem muža, ktorý sedel oproti mne, sa všetci bavili a smiali. Neznámy chlap naďalej ignoroval svoju partnerku aj mobil, na ktorom mu zasvietila nová správa každú sekundu. Jediné, čo nezanedbával, bol pohár s whisky. Uprel na mňa neprítomný pohľad. Uvažovala som, koľko môže mať rokov. Vyzeral starší ako ja, ale mladší ako papa.

„Ja?“ zdvorilo som sa usmiala, vystrela sa a uhladila si obrúsok na lone. Správala som sa presne podľa etikety a prázdne zdvorilostné rozho-